

[Tillisch.]

man rent faktisk vælger repræsentanter til sparekasserne, og hvordan man i givet fald ville foretage valg til bankernes bestyrelser, samt i forbindelse med, hvordan man ville gå frem, da selvfølgelig og som en naturlig konsekvens, hvad disse mennesker egentlig skulle beskæftige sig med.

Det fremgår ganske klart af udvalgsbetænkningen, hvad resultatet af disse spørgsmål blev, og jeg skal indskrænke mig til at henvise til denne udvalgsbetænkning, og hvad den siger herom, idet jeg blot skal tilføje; at det forekommer mig, at det er et typisk eksempel på, at det dunkelt sagte er det dunkelt tænkte. Det er meget svært at finde et formål med disse menneskers tilstedeværelse eller et virkeligt kriterium, som handelsministeren kan gå frem efter ved udvælgelsen af disse mennesker.

Vi kan derfor tilslutte os de konservatives mindretalsudtalelse om at gå imod en offentlig repræsentation i bankernes bestyrelser, og vi må forbeholde os vores stilling, for så vidt angår offentlige repræsentanter i sparekassernes bestyrelser. Vi vil som en naturlig konsekvens heraf kunne stemme for det af retsforbundet uden for udvalgsbetænkningen stillede ændringsforslag om ophævelse af offentlig repræsentation i sparekassernes bestyrelser.

For så vidt angår det sidste punkt, nemlig hvilken virksomhed banker og sparekasser kan påtage sig uden for selve bank- og sparekassevirksomheden, takker jeg ministeren for udtalelsen om, at banker og sparekasser ikke, således som det i øvrigt også er omtalt i bemærkningerne, vil gå ud over det, de i øjeblikket beskæftiger sig med, idet de i modsat fald vil blive holdt til ilden af bank- og sparekassetilsynet.

Holmberg (V):

Ved dette lovforslags første behandling var de fleste af ordførerne jo enige i alt fald om sigtet med loven: at ligestille de to former, banker og sparekasser. En revision af bank- og sparekasseloven har nu i mange år været til debat, og nu står vi altså over for den endelige vedtagelse inden så længe da, og det skal vel indrømmes, at det er mere vidtgående for sparekasserne, end det egentlig er for bankerne, men både banker og

sparekasser var altså enige om, at en revision var nødvendig.

Som det fremgår af betænkningen, kan det store flertal blive enig om det væsentlige, altså stort set ligestilling, men på ét område er vi ikke enige, og det er med hensyn til de såkaldte samfundsrepræsentanter i bankerne. Det er egentlig også næsten det eneste sted, det foreliggende lovforslag afviger fra den tidligere regerings forslag. Men når vi læser motiveringen for forslaget, virker det lidt mærkeligt, for at sige det meget mildt. Der står i betænkningen:

„Formålet med . . . at udnævne et medlem af bankernes bestyrelser er at medvirke til, at almindelige samfundsmæssige interesser og hensyn holdes for øje i pengeinstitutternes virksomhed samt at fremme de af lovgivningsmagten formulerede erhvervspolitiske målsætninger. Endvidere tilsigtes at styrke efterlevelsen af den af samfundet gennem Nationalbanken fastlagte pengepolitik.“

Det står der faktisk. Og når vi læser videre i motiveringen også for forslaget, som det foreligger her — det er betydelig mere vidtgående — er det altså for os ikke særlig overbevisende. Men vi kan på ingen måde svinge os op til det, som visse dele af den borgerlige presse har gjort, at de næsten kunne læse, at nu ringer dødklokkerne over bankerne i forbindelse med socialisering af bankerne. Det skulle altså hermed være en begyndelse til reel socialisering. Med lidt god vilje kunne vi måske udlægge det som det modsatte: at modvirke socialisering, en socialisering, som jo i øvrigt ingen eller i alt fald meget få herinde i det høje ting går ind for.

Men hvad er så meningen, når der bliver sagt ligestilling også på dette område mellem banker og sparekasser? Hertil er der at sige, at der stadig er forskel på banker og sparekasser, og det vil der også være fremover. Med hensyn til ligestilling ved udlån af penge er det jo stort set det samme, men ejerforhold og overskudsanvendelse er ikke det samme; jeg mener i og for sig også, at hvad angår sparekasser med de såkaldte samfundsrepræsentanter, har de jo egentlig virket godt i en menneskealder og næsten mere til, men det er ikke en umiddelbar begrundelse for at sige, at bankerne også skal have det.